

Durmuş Hocaođlu

Grozni Düştü!

Ayyıldız., 03 Şubat 2000, Perşembe., s.09
Durmuş Hocaođlu, Ayyıldız Sıra No: 108; 2000-025; Şubat-03

Grozni düştü!

Ne yapılabilir acaba? Galiba, herkes elinden gelenin en iyisini yapmalı; benimki yazmak.

Gerçek bir asker ve gerçek bir siyasetçi, “muhârebeler”i değil “nihâî harb”i kazanmayı gaye edinmelidir. Bu îtibarla, gerek asker ve gerekse de siyâsetçi, öncelikle çok iyi bir şekilde **Güç Analizi** yapabilmeli, kendi gücünü ve hasmının gücünü çok iyi ölçebilmelidir. Bu bilginin vereceği sonuca göre göre de, kendi gücünün neye yettiğini, neye tâlip, nereye kadar ilerlemeye muktedir olabileceğini ve nerede durması, nerede geri çekilmesi gerektiğini bilmek durumundadır.

Ve dahi bilmek durumundadır ki, milletlerarası siyâset, “**delikanlılık raconu**” ile yürütülemez. İyi delikanlılardan iyi cengâver, lâkin kötü siyâsetçi olur. Bizim tarihimizin Enver’i; kara bahtımız kem tâlihimiz Enver; Türk halkının “Enver Paşa bu imiş / Paşalığı yoğ imiş” dediği, iliklerine kadar vatan-sever; bir yiğitlik timsâli, ama aynı zamanda sıfır numara kaabiliyetsizlik heykeli olan, başımızın belâsı Hazret-i Dâmâd-ı Şehriyârî Serkumandan Vekîli Enver Paşa, bu konunun en mümtaz, en seçkin timsâlidir. Başka söze ne lüzum var: Herkes bize bakıp, beyin fukarası yiğit cengâverlerin bir milleti ne hallere düşürdüğu konusunda engin tecrübeler kazanabilir.

... Evet; gerçek bir siyâsetçi, ayrıca, yarınları kurtarmak için, îcap eden hallerde aşğıdan almayı da bilmek zorundadır. Söylenmesi zordur, ama, öyle anlar gelir ki, diplomatik dilde “stratejik çekilme” denen şeyin en kötüsü dahi yapılabilir. Hattâ, avâmî dildeki karşılığı ile, “**etek öpmekle ağız kirlenmez**” ilkesine dahi kerhen itâat edilmesi gereken çok kötü zamanlar zuhûr edebilir.

İyi bir siyâsetçi ve iyi bir asker, herşeyini bir defada almaya kalkmamalıdır; yoksa aldıklarını da kaybedebilir. Tarihe dikkatli bir şekilde göz atılınca, en uzun ömürlü kazanımların, sindirile-sindirile elde edilmiş olanlar olduğu görülecektir. Osman Han Gaazî’den Avrupalılar’ın “Solimanus Magneficanto” dedikleri Kaanunî’ye kadar bütün Osmanlı tarihinde edinilen kazanımların özelliği budur; aksi takdirde, Mođol örneğinde olduğu gibi ya yel gibi gelen yel gibi gitmektedir, ya da Napolyon ve Hitler örneğinde olduğu gibi, nerede duracağını bilemeyenler bütün bir milleti perişân etmektedirler. Söz gelimi, siyâseti bir şövalyelik zanneden ve bu kurallara riâyet etmeyen Yıldırım, bütün tarihimizin gördüğu en büyük felâketlerden birisinin müsebbibi olmuş; ama, buna mukaabil, Mustafa Kemal, bir yandan çok ince âyâr bir diplomasi yürütmüş, diğer yandan da, Mehmed Âkif’in

“İslâm’ın son ordusu” olarak tavsîf ettiği Türk Ordusu’nun kazanmış olduğu zaferi riske atmamak için aşırılığa kaçmamış, durması gereken yerde durmasını bilmiştir.

Bu konuda, belki de en hârikulâde örnek, Fahr-i Kâinat Efendimiz’in siyâsetidir. Bütün peygamberlerin zamanda en sonuncusu, kâdemde öncüsü olan O yüce insan, O en yüce insan, siyâset yaptığı zamanlarda bütünüyle siyâset kaanunlarına uyardı.

★ ★ ★

Çeçenler çok yiğitçe dövüştüler; ama mağlûp oldular.

Bir atasözümüzde şöyle denir: “**Zengin der maldan ederler / Yiğit der candan ederler**”.

Ama bana bu atalar sözü dahi yetmez gibi geliyor: Yiğitlikte ölçü tanımayan kötü asker ve kötü siyâsetçi, öncelikle başkasının canını kaybettiriyor; sonra sâdece can değil mal da kaybediyor ve daha kötüsü, malların en değerlisini, “ülke”yi kaybediyor.

Şimdi şu sorunun cevabını merak ediyor ve yüksek sesle düşünmek istiyorum: Çeçenler, canlarından olmuş, dibine kadar kırılmış yiğitler olmak yerine, daha az gösterişli ama daha akıllı siyâsetçiler olmayı tercih etselerdi, daha iyi yapmış olmazlar mıydı?

★ ★ ★

Şunu herkesin çok iyi bir şekilde anlaması lâzım: Ruslar’ın Kafkasların kaybını içlerine sindirmeleri mümkün değildir. Bu, yüzlerce yıllık Rus tarihinin en büyük projesinin birdenbire çöp sepetine atılması demektir. O sebeple, dışarıdan çok ciddî yardımlar, öyle nânemolla yalancılıktan destekler değil, gerçekten gerçek yardımlar gelmedikçe bu iş çözülemez. Daha önce de yazdım: Bu iş, Avrupa Birliği’ni dahi aşar! Ancak, baş-patron ABD’nin elindedir. O şâyet “he” derse olur, “yoh” derse olmaz; ama görünen o ki, “he” denmeyecek. Yâhû zâten ne kaldı ki! Bâde harâbu’l-Basrâ!

Daha önce de sözünü ettiğim, Lenin’in Bolşevik İhtilâli esnâsında Çarlık Rusyası’nın topraklarındaki birçok esir halk, kavim ve milletin bağımsızlıklarını — gûya — tanıırken söylediği şu sözü tekrar hâtırlatmak istiyorum: “**Zaman kazanmak için toprak veriyoruz!**”

Lenin ve ardıllarının, gereken bu “zaman kazanma”yı ikmâl ettikten sonra neler yaptığını da bildiğimize göre, Sovyetler Birliği’nin 1989 tarihinde hukuken dağılmasından beri hâlâ tam bir tatminkâr cevabını bulmaktan âciz kaldığım şu sorunun zihnimi kurcalamaya devam etmesî haksız bir endîşe midir sizce: “Acaba bugünkü Rusya yönetimi, Lenin’in bu ilkesini külliye unutmmuş mudur?”

Şahsî kanâatim, menfidir.

★ ★ ★

Çeçenistan’da hiçbirşey, çok uzunca bir süre eskisi gibi olamaz; o iş bence bitti.

Ama bâri Kafkasların geri kalan kısmını kurtaralım.

